

РЕШЕНИЕ

№ 4684

гр. С., 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 176 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **БОРЯНА В. ПЕТРОВА**

при участието на секретаря **ТЕОДОРА ГР. ТОДОРОВА**
като разгледа докладваното от **БОРЯНА В. ПЕТРОВА** Гражданско дело № 20221110165046 по описа за 2022 година

Производството е образувано въз основа на искова молба от “ФИРМА” ЕАД, ЕИК срещу К. А. Б., ЕГН *****, с която по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК са предявени иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване дължимостта на сумата от 3 170,69 лева – главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия за периода м.05.2019 г. – м.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 16.09.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 459,84 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 16.10.2020 г. до 18.08.2022 г., сумата от 36,47 лева – главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода м.08.2019 г. – м.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 16.09.2022 г. до окончателното изплащане и сумата 7,55 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.10.2019 г. до 18.08.2022 г., които суми касаят топлоснабден имот, находящ се в гр. С., ж.к. “...”, бл. 16В, вх. Б, ап. 55, аб. № ... и за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 06.10.2022 г. по ч.гр.д. № 50664/2022 г. по описа на СРС, 176 състав.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответницата въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответницата топлинна енергия, като купувачът не е престирил насрещно – не е заплатил дължимата цена. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страница на дружеството. Претендира разноси и възразява за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар на основание чл. 78, ал. 5 ГПК.

Ответницата К. А. Б., чрез особения представител адв. Н. В., в срока по чл. 131 ГПК депозира отговор, с който оспорва предявените иски. Оспорва да е налице облигационно отношение с ищеца по повод доставка на ТЕ до процесния имот. Оспорва ищецът да е

доставил количеството топлинна енергия, посочено в представените извлечения от сметки, както и правилното разпределение на същата. Оспорва и дължимостта на лихвите. Прави възражение за изтекла погасителна давност. Претендира адвокатско възнаграждение за особен представител в размер на 667,66 лв., определен съобразно Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Третото лице помагач на страната на ищеца „ФИРМА“ ООД не оспорва исковете.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По иска с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ:

Предявеният иск е за установяване съществуването на задължение за заплащане на дължимата цена по договор за продажба на топлинна енергия.

По иска по чл. 422, ал. 1 от ГПК вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи, че по силата на облигационно отношение с ответницата, съществувало към процесния период, е престира /доставил е топлинна енергия за отопление и/или подгряване на вода/ и за ответницата е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер.

В тежест на ответницата и при доказване на горните факти е да докаже положителния факт на погасяване на дълга.

Съгласно чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – Е.С., присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Понятието потребител на топлинна енергия е дефинирано в разпоредбата на § 1, т. 42 ДР на ЗЕ, съгласно която, в редакцията към процесния период, потребител, респективно задължено лице за заплащане цената на доставена ТЕ във връзка с чл. 155 ЗЕ, е собственик или ползвател на имот, който ползва топлинна енергия с топлоснабдител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване. Анализът на законовата уредба мотивира извода, че качеството потребител на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на ЗЕ има собственикът на топлоснабдения имот, освен в случаите, когато върху имота има учредено ограничено вещно право на ползване, в който последен случай, потребител по законовата дефиниция е ползвателят. Същото следва, както от изричното разглеждане в ЗЕ на хипотезата на учредено вещно право на ползване и нарочно определяне на титуляра на същото като ползвател на доставяната в имота топлинна енергия, така и от общата такава на задълженията на титуляра на вещното право на ползване по чл. 57 ЗС. В този смисъл и Решение № 11 от 29.01.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1319/2012 г., III г. о.

Съобразно тълкувателно решение № 2 от 25.05.2017 г. на ВКС по т. д. № 2/2016 г., ОСГК, с приемането на Закона за енергетиката законодателят регламентира доставката на топлинна енергия в сгради под режим на етажна собственост като услуга, която се ползва от самата етажна собственост. Макар последната да не е персонифицирана, за отношенията в енергетиката законодателят я разглежда като колективен субект, явяващ се самостоятелен потребител на услугата „доставка на централно отопление“. Поради особения правен субект - сграда в режим на Е.С., е въведено изискване решенията да се вземат с мнозинство, което за присъединяване и преустановяване следва да е квалифицирано. В решението е прието, че при доставката на централно отопление в сградите под режим на Е.С. искането за услугата се прави не от всеки отделен етажнен собственик (той не би могъл да получи енергията, без да ползва сградната инсталация като обща част), а от мнозинството етажни собственици, които по общо правило могат да вземат решения дали и как да бъдат използвани общите части. В отношенията в областта на енергетиката, законодателят приема, че потребител на

услугата е цялата Е.С., затова титулярът на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата.

С оглед на гореизложената нормативна уредба е видно, че възникването на облигационно отношение, съответно и качеството клиент на топлинна енергия, е обусловено единствено от това кой е титуляр на правото на собственост или вещно право на ползване върху съответния топлоснабден имот, явяващ се част от сграда – Е.С., т.е. облигационното отношение между топлопреносното предприятие и титуляра на това право възниква с придобиването на правото на собственост или вещно право на ползване и се прекратява със загубването на същите.

Ответницата не оспорва, че е собственик на процесния имот. От приетото по делото писмо от С.О., район "...” с вх. № П-10251/27.09.2017 г. /л. 16/ се установява, че процесният имот – апартамент № 55, находящ се в гр. С. , ж.к. "...” – 1 ч., бл. 16В, вх. Б, аб. № ..., е продаден от С.О. на ответницата К. А. Б. по преписка № ... от 22.11.1985 г. По делото липсват данни за последваща промяна в собствеността върху имота. Видно от представения по делото списък-приложение към протокол от ОС на етажна собственост, находяща се в гр. С., ж.к. "... – I част”, ул. "...”, бл. 16В, вх. Б и вх. В, като собственик и титуляр на процесния апартамент с абонатен № ... фигурира името на ответницата К. А. Б.. По делото е представено и Удостоверение изх. № /06.11.2012 г., от което се установява, че стар адрес – ул. "...”, блок 16В и стар адрес – ул. "...”, блок 16В, са идентични с настоящ адрес – ж.к. "... I”, блок 16В с вх. А, вх. Б, вх. В и вх. Г.

По делото не се твърди и не се доказва да е сключен индивидуален договор за доставка на ТЕ между ищеца и лице, различно от ответницата. Предвид тези доказателства и при липса на доказателства в различна насока, следва да се приеме за установено, че в качеството си на титуляр на правото на собственост ответницата К. А. Б. е била страна по облигационното отношение за доставка на топлинна енергия до топлоснабдения имот през процесния период, като договорът касае обект с абонатен № От изложеното следва, че по силата на закона между ответницата-потребител и топлопреносното предприятие е възникнало правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия без да е необходимо изричното им приемане.

Като страна по това правоотношение, потребителят дължи заплащане на реално потребената въз основа на отчетени единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение - топломери, монтирани на отоплителните тела в жилището, водомер за топла вода и съответна част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, по данни от общия топломер, монтиран в абонатната станция, с оглед въведения в ЗЕ принцип за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, при уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на ТЕ в сграда – етажна собственост.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, по делото е прието заключение на съдебно-техническа експертиза. Вещото лице установява, че количеството топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва чрез т.нар. общ топломер, монтиран в абонатната станция. "ФИРМА" ООД ежесмесечно е извършвала отчети на общия топломер, който е от търговски тип АС и е преминавал метрологичен контрол съгласно Наредбата. Вещото лице установява, че данните от общия топломер са отчетени към 24 часа на последния ден от месеца, по правилата, като отчетената енергия е разлика между "ново" и "старо" отчитане на уреда. Съгласно експертизата при метрологична проверка на топломер се начислява количество "служебна енергия" към енергията за разпределение между потребителите, като вещото лице посочва, че за периода не е начислена "служебна енергия". Посочено е също, че абонатната станция в

процесната сграда е тип кВт, технологичните разходи от топлоотдаване /q/ за единица време от съоръженията по данни на производител през летен/зимен период са 0.36043 / 0.40786 кВт. Проектният топлинен товар за отопление е 276.178 кВт. Посочено е, че дяловото разпределение на ТЕ за ЕС през процесния период се извършва от фирма “....” ООД, като за абоната се изчислява ТЕ за отопление на имот с щранг-лира с мощност 494 Вт без уред за дялово разпределение. Вещото лице посочва, че при щранг-лира без уред за дялово разпределение инсталираната мощност се определя по изчислителен път и се прилага разпоредбата по т. 6.5. Разпределя се ТЕ за сградна инсталация съгласно зависимост, описана в Приложение към чл. 61, ал. 1, т. 6.1.1. на Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 г. за топлоснабдяването. За имота “сградна инсталация” се разпределя в зависимост от пълния отопляем обем – 100 куб. м. и този на ЕС – 7120 куб. м. Вещото лице посочва, че между резултатите в СТЕ и тези в изравнителните сметки са получени разлики след десетичната запетая, които се дължат на закръгления. Съгласно експертизата общата сума по фактурите, изготвени по прогнозни данни за потребление, възлиза на 3 244,26 лева, като същата не включва просрочени суми от периоди преди процесния. Експертът установява, че сумата за топлинна енергия за имота на ответницата К. А. Б., с аб. № ..., е определена съгласно Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 г. за топлоснабдяването, във връзка с разпоредбите на ЗЕ, Методика за дялово разпределение на топлинна енергия в сгради – етажна собственост и актуални цени на топлинната енергия за периода. Установено е, че количествата отчислена ТЕ за технологични разходи съответстват на нормативните изисквания и са за сметка на ищцовото дружество. Измерването на потребеното количество ТЕ в ЕС на ж.к. “Красно поляна”, бл. 16В, вх. Б е от общ топломер за търговски цели ф. №, действал през целия процесен период. Проведен е контрол от лицензирани лаборатории, съгласно Наредба за средства за измерване, които подлежат на метрологичен контрол от 2003 г. обн. в ДВ бр. 98/11.2003 г. и измененията от 2005 г., обн. в ДВ бр. 96/11.2005 г. Посочено е също, че изправността на топломера и данните при демонтаж са документирани съгласно изискванията със свидетелства за проведените изпитвания, като са представени документи от последващи проверки през м.10.2018 г. и м.05.2021 г., проведени в лицензирани лаборатории: ФИРМА АД и ФИРМА, като топломерът е бил изправен.

От приетото по делото допълнение към СТЕ се установява, че сградата е осем етажен панелен блок с четири входа, като входове Б и В са с обща абонатна станция тип кВт. През процесния период измервателното средство е общ топломер ф. №, действал до м.06.2021 г., когато е свален за метрологичен контрол и заменен с уред ф. №, действащ и към момента. Експертът посочва, че отоплителната мощност на сградата по проект е 276.178 кВт, като за процесния период тази мощност е редуцирана, стойностите по отоплителни сезони са описани като инсталирана мощност. Посочено е още, че фирмата за дялово разпределение е разпределила ТЕ за сградна инсталация за двата отоплителни сезона, съгласно проверка на количествата по т. 6.4.7. от Приложение към чл. 61 на Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 г. за топлоснабдяването. Проектната мощност за отопление 276.178 кВт е намалена и в двата подпериода от процесния с приблизително 80-75 кВт във връзка с намалено потребление в етажната собственост. Въпреки, че на експерта не е осигурен достъп до процесния имот, по описание на К.И. – собственик на апартамент 46, процесният апартамент 55 се състои от две стаи и санитарен възел, а семейството е от 4 лица. За процесния период не е осигурен достъп до измервателните уреди в имота, като изчислената ТЕ за битово горещо водоснабдяване е на база 4 броя потребители. ТЕ за БГВ е изчислена по данни съгласно т. 5.2. от Приложение към чл. 61, ал. 1 от Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 г. за топлоснабдяването.

С оглед изложеното съдът приема, че за процесния имот е доставяна топлинна енергия съобразно уговореното, като количеството на доставената енергия е измервано коректно. Следва да се даде отговор на въпроса, какво е количеството потребена топлинна енергия, за което се дължи заплащане на цена.

Доколкото купувачът дължи цената на реално потребената енергия, то при определяне дължимата цена следва да се вземат предвид не стойностите на прогнозния дял /по фактури/, а тези, които се формират в резултат от изравняване, т.е сумите по изравнителните сметки. Ето защо, за определяне размера на дължимата цена, съдът ползва данните на СТЕ, според която размерът на потребената топлинна енергия за процесния период е на стойност 3 244,26 лева, в която сума не са включени изравнявания, корекции и просрочени задължения от предходни периоди и която сума следва да се коригира с изравнителната сума за процесния период – 73,59 лева за получаване от абоната. Така дължимата сума за реално потребеното количество ТЕ за процесния имот, за която се дължи плащане от абоната, възлиза в размер на 3 170,67 лева (3 244,26 лв. – 73,59 лв.). Ищецът претендира сума в размер на 3 170,69 лева, с оглед на което искът следва бъде уважен за сумата 3 170,67 лева, като бъде отхвърлен за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 3 170,69 лева.

Съгласно разпоредбите на чл. 36 от ОУ на ищеца, задължителни в отношенията с клиенти на ТЕ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от Общите условия на договорите между “ФИРМА” ЕАД и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – Е.С., таксите се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. От приетите по делото писмени доказателства и от заключението на ССЧЕ се установява, че дължимата от потребителя цена за услугата дялово разпределение за периода м.08.2019 г. – м.04.2021 г. възлиза на 36,47 лева, поради което претенцията на ищеца се явява основателна и следва да бъде уважена изцяло.

По исковете с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал.1 от ЗЗД:

Основателността на иска предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му.

По иска по чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг /доколкото се твърди главното задължение да е срочно/ и изпадане на ответницата в забава.

В тежест на ответницата е да докаже погасяване на дълга на падежа.

Моментът на забавата в случая се определя съобразно уговореното от страните. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия, купувачът е длъжен да заплаща месечната сума за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася. В конкретния случай ответницата е била в забава за плащане на главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020г. до 18.08.2022г., като размерът на обезщетението за забава върху установената в производството главница е в размер на 446,49 лева, съобразно приетата по делото, напълно кредитирана от съда и неоспорена от страните ССЧЕ. Предвид, че ищецът претендира лихва за забава, считано от 16.10.2020 г., искът е основателен и следва да бъде уважен за сумата 427,08 лева за периода 16.10.2020 г. – 18.08.2022 г., изчислен от съда на основание чл. 162 ГПК, като бъде отхвърлен за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 459,84 лева.

По отношение на обезщетението за забава върху цената за услугата дялово разпределение ответницата е била в забава за плащане на главницата за дялово разпределение за периода от 01.09.2019 г. до 18.08.2022 г., като размерът на обезщетението за забава върху цената за услугата дялово разпределение е в размер на 7,71 лева, съобразно приетата по делото, напълно кредитирана от съда и неоспорена от страните ССЧЕ. Предвид, че ищецът претендира лихва за забава, считано от 01.10.2019 г., искът е основателен и следва да бъде уважен за сумата 7,49 лева за периода 01.10.2019 г. – 18.08.2022 г., изчислен от съда на основание чл. 162 ГПК, като следва да бъде отхвърлен за разликата над тази сума

до пълния предявен размер от 7,55 лева.

По наведеното възражение за изтекла за вземанията погасителна давност:

Ответницата, чрез назначения особен представител, с отговора на исковата молба упражнява правото си по чл. 120 от ЗЗД, като прави възражение за изтекла погасителна давност на претендираните от ищеца с исковата молба вземания.

Съгласно разпоредбите на чл. 155 ЗЕ и чл. 156 ЗЕ потребителят на топлинна енергия дължи плащане на цената на същата по предварително определени цени, известни на страните, на месечни вноски с установен в общите условия падеж. Престациите се обединяват от общия правопораждащ факт – облигацията между страните по договор при публично известни общи условия по чл. 150 ЗЕ и имат съществения елемент на периодичните плащания по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД – предварително определен и известен на страните момент, в който повтарящото се задължение за плащане трябва да бъде изпълнено, както и определяем размер на същото предвид предварително фиксираните цени за единица топлинна енергия. Горните характеристики на вземанията на топлофикационните дружества за цена на доставената на потребителите топлинна енергия съдържат, и при зачитане на Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. по т.д. 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС, намира да ги определят като такива на периодично изпълнение по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД, предвид на което и същите се погасяват с изтичане на установената в същата норма кратка тригодишна давност.

Предвид нормата на чл. 114 ЗЗД погасителната давност започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, като давността се прекъсва на основание чл. 116 ЗЗД с предявяването на иск, в случая на заявление по чл. 410 ГПК – на 16.09.2022 г. В тази връзка вземането на ищеца за цена на доставената на ответницата топлинна енергия не е погасено по давност за месечните вноски с падеж след 16.09.2019 г., тоест при съблюдаване на чл. 33 от общите условия обхваща вземанията за периода от 01.08.2019 г. до крайната дата на исковия период - 30.04.2021 г. В настоящия случай до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – 16.09.2022 г., са изтекли 3 години по отношение на вземането за главница за периода от м.05.2019 г. до м.07.2019 г. включително, тъй като срокът за заплащане на месечното задължение за м.07.2019 г. е бил до 15.09.2019 г. включително, респ. погасителната давност за това вземане не е прекъсната с подаване на заявлението. Тук обаче следва да бъде зачетено времето от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. /общо 70 дни/, през което съгласно чл. 3, т. 2 от Закон за мерките и действията по време на извънредно положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. и за преодоляване на последиците, давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправни субекти, спират да текат.

Предвид това и съобразявайки периода, през който давността е спряла да тече, следва да се приеме, че вземането на ищеца за доставената на ответника топлинна енергия е непогасено за целия исков период м.05.2019 г. - м.04.2021 г., тъй като отчитайки спирането на давността, вземането на ищеца не е погасено по давност за месечните вноски, падежирали след 07.07.2019 г. Срокът за заплащане на месечното задължение за м.05.2019 г. е бил до 15.07.2019 г., поради което претедираното от ищеца вземане за главница не е погасено по давност. Предвид изложеното, искът за ТЕ се явява основателен и следва да бъде уважен за сумата 3 170,67 лева за периода м.05.2019 г. – м.04.2021 г.

Вземането за дялово разпределение се претендира за периода м.08.2019 г. – м.04.2021 г., поради което за него важи изложеното по-горе по отношение главницата за топлинна енергия.

По отношение вземанията за обезщетение за забава възражението за изтекла погасителна давност е неоснователно, доколкото същите се претендират за период по-кратък

от 3 години преди подаване на заявлението по чл. 410 ГПК.

По отговорността на страните за разноски:

С оглед изхода на спора, право на разноски имат и двете страни. На основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, на ищеца следва да му бъдат присъдени разноски в размер на 1 626,37 лева за исковото производство от общо 1 641,04 лева (73,49 лв. – държавна такса, 400,00 лв. – депозит за вещо лице по СТЕ, 400,00 лв. – депозит за вещо лице по ССЧЕ, 667,55 лв. – депозит за особен представител и 100,00 лева – юрисконсултско възнаграждение) и общо 122,39 лева за заповедното производство, съразмерно на уважената част от исковете.

В полза на ответницата не се следват разноски, доколкото не е доказано да е сторила такива.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, че К. А. Б., ЕГН ***** **ДЪЛЖИ НА “ФИРМА” ЕАД, ЕИК**, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от 3 170,67 лева, представляваща цена на незаплатена топлинна енергия за периода м.05.2019 г. – м.04.2021 г. за топлоснабден имот – апартамент 55, находящ се в гр. С., ж.к. “...”, бл. 16В, вх. Б, аб. № ..., ведно със законната лихва, считано от 16.09.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 36,47 лева, представляваща цена за услугата дялово разпределение за периода м.08.2019 г. – м.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 16.09.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 427,08 лева – лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 16.10.2020 г. до 18.08.2022 г. и сумата от 7,49 лева - лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение за периода от 01.10.2019 г. до 18.08.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ за доставена топлинна енергия за сумата над 3 170,67 лева до пълния предявен размер от 3 170,69 лева, иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за сумата над 427,08 лева до пълния предявен размер от 459,84 лева, както и иска за лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение за сумата над 7,49 лева до пълния предявен размер от 7,55 лева, за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 06.10.2022 г. по ч.гр.д. № 50664/2022 г. по описа на СРС, 176 състав.

ОСЪЖДА К. А. Б., ЕГН ***** да заплати на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, на “ФИРМА” ЕАД, ЕИК, разноски в исковото производство в размер на общо 1 626,37 лева и разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 50664/2022 г. по описа на СРС, 176 състав в размер на общо 122,39 лева.

Решението е постановено при участието на „ФИРМА” ООД, като трето лице - помагач на страната на ищеца.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

